

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/129/2018
Identifikačné číslo spisu:	1413213915
Dátum vydania rozhodnutia:	26.09.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Ján Šikuta
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:1413213915.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa O., nar. X. M. XXXX, bývajúceho v N., zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, so sídlom v Bratislave, Vázovova 7/A, dieťa rodičov - matky I., bývajúcej v N., zastúpenej Advokátskou kanceláriou BĀNOS s.r.o. so sídlom v Galante, Hlavná 979/23, IČO: 47 551 372, a otca L., bývajúceho v N., zastúpeného NIKU & partners, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Prokopa Veľkého 51, IČO: 36 866 008, o návrhu matky na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 13 P 234/2013, o dovolaní matky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. novembra 2017, sp. zn. 11 CoP 259/2016, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 30. marca 2016, č. k. 13 P 234/2013-538, zveril maloletého O., narodeného X. M. XXXX do osobnej starostlivosti matky, zastupovaním maloletého a spravovaním jeho majetku poveril obidvoch rodičov, otcovi uložil povinnosť platiť na maloletého výživné v sume 130,- Eur mesačne od 5. augusta 2013 vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky a zročné výživné za obdobie od 5. augusta 2013 do 9. marca 2016 v sume 270,- Eur uložil otcovi zaplatiť k rukám matky do 15. apríla 2016. Deklaroval, že zvyšné zročné výživné otcovi nevzniklo. Vo zvyšku návrh matky na určenie výživného zamietol. Styk otca s maloletým dieťaťom upravil v každom nepárnom kalendárnom týždni od soboty 9.00 hodiny do nedele 18.00 hodiny, v každom kalendárnom roku od 1. júla od 9.00 hodiny do 14. júla do 18.00 hodiny a od 1. augusta od 9.00 hodiny do 7. augusta do 18.00 hodiny, v každom roku od 25. decembra od 10.00 hodiny do 29. decembra do 18.00 hodiny, v nepárnom kalendárnom roku od Zeleného štvrtka 9.00 hodiny do Veľkonočného pondelka 18.00 hodiny a v párnom kalendárnom roku od soboty predchádzajúcej začiatku jarných prázdnin 9.00 hodiny do soboty nasledujúcej po skončení jarných prázdnin 18.00 hodiny tak, že otec si v uvedené dni a hodiny maloletého prevezme od matky pred jej bytom a v uvedené dni a hodiny ho matke vráti na tom istom mieste. Trovy znaleckého dokazovania

uložil zaplatiť otcovi v sume 230,80 Eur na účet tamojšieho súdu do 15. apríla 2016 a trovy znaleckého dokazovania v sume 630,80 Eur uložil zaplatiť matke v pravidelných 10-tich mesačných splátkach po 63,08 Eur počínajúc dňom 1. apríla 2016 vždy do 25. dňa v mesiaci na účet tamojšieho súdu pod stratou výhody splátok. O trovách konania rozhodol tak, že účastníci nemajú právo na ich náhradu. Vychádzal z ustanovení § 25 ods. 3, § 36 ods. 1, § 62 ods. 1 až 5 a § 75 ods. 1 veta prvá Zákona o rodine.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie matky rozsudkom z 21. novembra 2017, sp. zn. 11 CoP 259/2016 rozhodol tak, že v napadnutej časti o výživnom zmenil tak, že otcovi uložil povinnosť platiť na maloletého O., nar. X. M. XXXX výživné od 5. augusta 2013 do 31. augusta 2014 v sume 130,- Eur mesačne a od 1. septembra 2014 v sume 160,- Eur mesačne vždy do 15. dňa v každom mesiaci vopred k rukám matky maloletého, v časti zročného výživného rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, vo zvyšnej napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že v konaní neboli matkou preukázané dôvody hodné osobitného zreteľa pre priznanie nároku na výživné pre maloleté dieťa tri roky spätne pred podaním návrhu na súd.

3. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie matka maloletého v časti výroku o určení výživného, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že otec je povinný platiť na maloletého výživné od 5. augusta 2013 do 31. augusta 2014 v sume 130,- Eur mesačne a od 1. septembra 2014 v sume 160,- Eur mesačne vždy do 15. dňa v každom mesiaci vopred k rukám matky maloletého, ďalej v časti, že v konaní neboli matkou preukázané dôvody hodné osobitného zreteľa pre priznanie nároku na výživné pre maloleté dieťa tri roky spätne pred podaním návrhu na súd a v časti, v ktorej potvrdil uloženú povinnosť matke zaplatiť trovy znaleckého dokazovania. Dovolací dôvod uplatnila podľa § 420 písm. f/ CSP, keď mala za to, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil ako strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Mala za to, že rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a rozhodnutia oboch súdov sú nepreskúmateľné, čím bolo porušené jej právo na spravodlivé konanie. Rozhodnutia sú nedostatočne odôvodnené najmä po právnej stránke a hodnotiace úvahy súdov sú bez akéhokoľvek prepojenia na právne predpisy, ktoré súdy aplikovali vo veci. V rozhodnutiach absentuje jasná a zrozumiteľná odpoveď na kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania, na ktoré poukazovala matka v celom prvoinštančnom, ale aj odvolacom konaní. Viacerými dôkazmi a preukázanými skutočnosťami sa súdy vôbec nezaoberali, čo malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolateľka trvá na tom, že nárok priznania výživného tri roky spätne odo dňa podania návrhu odôvodnila dostatočne, dôvody hodné osobitného zreteľa riadne preukázala. Majetkové pomery a schopnosti otca sú oveľa vyššie ako sám deklaroval, o čom predložila nespočetné množstvo dôkazov, s ktorými sa súd však vôbec nevysporiadal, pričom bolo zrejmé, že navrhovaná výška výživného matkou je dostatočne odôvodnená vzhľadom na potreby maloletého a majetkové pomery oboch rodičov. Čo sa týka časti uloženej povinnosti matky zaplatiť trovy znaleckého dokazovania, s týmto rovnako nesúhlasí, nakoľko jej finančná situácia sa stále viac zhoršuje, jej výdavky na maloletého sa neustále neúmerne navyšujú, je rozvedená, samoživiteľka, jej finančný príjem je vzhľadom na jej nevyhnutné výdavky a výdavky maloletého dieťaťa nízky. Byt, na ktorý súd poukazuje, je zaťažený úverom, a preto jej mesačne nielenže neostáva žiadna suma navyše, ale práve naopak, z jej mesačných príjmov nedokáže ani hrať všetky nevyhnutné výdavky, ktoré súvisia s bežným chodom domácnosti a náklady na jej maloletého syna, ktorý s ňou žije v spoločnej domácnosti. Navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že otcovi uloží povinnosť platiť na výživu maloletého O. výživné vo výške 450,- Eur mesačne počnúc mesiacom august 2010 na účet matky, a dlh na zročnom výživnom bude otec povinný zaplatiť rovnako na účet matky, všetko do 15 dní od právoplatnosti, ako aj zruší povinnosť matky zaplatiť trovy znaleckého dokazovania v sume 630,80 Eur, alebo aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Otec maloletého navrhol dovolanie ako nedôvodné odmietnuť, resp. ho zamietnuť. Kolízny opatrovník sa vyjadril tak, že zotrváva na svojich doterajších vyjadreniach.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení,

že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. Dovolanie je v danom prípade podané vo veci starostlivosti súdu o maloletých vo veci výkonu úpravy rodičovských práv a výživného na maloleté dieťa, ktorá je upravená od 1. júla 2016 v Civilnom mimosporovom poriadku (ďalej len „CMP“). Vzájomný vzťah medzi CMP a CSP je vymedzený v § 2 ods. 1 CMP, podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak“. CMP v ustanoveniach § 76 a § 77 obsahujúcich niektoré ustanovenia o dovolaní „neustanovuje inak“, ak ide o prípustnosť dovolania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých; prípustnosť dovolania matky bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP, ktoré upravujú, kedy je dovolanie prípustné (§ 419 a nasl. CSP).

7. V danom prípade bolo dovolanie matky podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

8. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2014, 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

10. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03).

11. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. V danom prípade je v dovolaní uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

12. V danom prípade je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, a to z dôvodu § 420 písm. f/

CSP, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľka namieta, že rozhodnutia sú nedostatočne odôvodnené najmä po právnej stránke a hodnotiace úvahy súdov sú bez akéhokoľvek prepojenia na právne predpisy, ktoré súdy aplikovali vo veci. V rozhodnutiach absentuje jasná a zrozumiteľná odpoveď na kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania, ďalej má za to, že rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, keď viacerými dôkazmi a preukázanými skutočnosťami sa súdy vôbec nezaoberali, čo malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

14. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu.

15. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola ale už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu považovaná za inú procesnú vadu než je zmätočnosť, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj R 111/1998). K uvedenej námietke nepreskúmateľnosti a nedostatku v odôvodnení rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, dovolací súd odkazuje na stanovisko, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku dňa 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Od tohto stanoviska dovolací súd aj za účinnosti CSP (§ 420 písm. f/) nevidí dôvod sa odkloniť.

16. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP, a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabikh proti Rusku, sťažnosť č. 52854/99, rozsudok z 24. júla 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, sťažnosť č. 8262/02, rozsudok z 23. júla 2009).

17. Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie ako výnimky druhej vety stanoviska R 2/2016. Je potrebné prisvedčiť základnej argumentácii dovolateľky, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie

súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. O porušenie tohto práva dovolateľky ale v preskúmvanej veci nejde.

18. Dovoláním napadnutý rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval súd prvej inštancie ako aj odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých odvolací súd vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať na pamäti tiež to, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú kompletizujúcu jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Nedôvodná je preto argumentácia matky, podľa ktorej je rozsudok odvolacieho súdu nepreskúmateľný. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu.

19. Aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII). Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Vo svetle týchto rozhodnutí aj Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu.

20. Z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru ESĽP. Z ustálenej judikatúry ESĽP vyplýva, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, (napríklad rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I), podľa ktorej rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci (napr. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higgins a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I), tiež Van de Hurk v. Holandsko, sťažnosť č. 16034/90, rozsudok z 19. apríla 1994, Ruiz Torija c. Španielsko, sťažnosť č. 18390/91, rozsudok z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko, sťažnosť č. 18064/91, rozsudok z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B.

21. Obdobne ani za účinnosti CSP nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnych právnych záveroch (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Ak je námietka nesprávneho právneho posúdenia veci odôvodňovaná tým, že skutkové zistenia a z nich vyplývajúci skutkový záver sú chybné, neúplné, nie je z obsahového

hľadiska splnená zákonná náležitosť dovolania vyplývajúca z § 428 CSP, a to jeho odôvodnenie dovolacími dôvodmi.

22. Dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Právnym posúdením veci je činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Nesprávnosť právneho posúdenia veci nemožno vymedziť nesprávnym, nedostatočným, neúplným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou buď správnosť použitia niektorej právnej normy na daný prípad, alebo správnosť jej interpretácie.

23. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutia oboch súdov a ich odôvodnenia ako celok nie sú zjavne arbitrárne, nepreskúmateľné v takom rozsahu a do takej miery, že by súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili dovolateľke, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces, že by boli zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné či už s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd alebo s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, alebo v rozpore s ustanovením o odôvodňovaní rozhodnutí § 220 CSP tak, ako to má na mysli § 420 písm. f/ CSP.

24. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie matky ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

25. Dovolací súd o nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 52 CMP a § 451 ods. 3 CSP.

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.